

LỄ TÌNH, NGÀY TẾT

Lời Tác giả: Hôm nay, thứ bảy 14/2/2026, lịch tây là ngày Saint Valentin, lịch ta là 27 Tết “Át Ty”, ngày mốt 29 đón giao thừa (tháng chạp thiếu).

Sáng nay thức sớm, phê pháo xong, không biết làm gì, ngứa tay, định viết vài hàng. Nhưng khi gõ vài chữ: Saint Valentin: lễ Tình; 27 tháng chạp: ngày Tết. Lễ Tình, ngày Tết. Mấy chữ thấy quen quen. Xem trong “danh sách” các “lá thư” đã viết, thì đây: “20180214=Lễ Tình, ngày Tết!”. Cách đây đúng 8 năm, ngày 14/2/2018, lịch tây là thứ tư, lịch ta là 29 Tết “Đinh Dậu”. Đọc lại, thấy nội dung cũng không quá lỗi thời, dù đã 8 năm qua. Nên “bỏn cữ soạn lại”, gửi bạn ta.

Để thời giờ đi chợ, mua đồ cúng Tết

Bon week-end
Bonne Saint Valentin!

BP
14/02/2026

Không biết hôm nay, những người phụ nữ Việt Nam sẽ nhận được gì, từ tay người yêu đâu?

– Một cành hồng? Hay một cành mai?

Bởi vì hôm nay, 14/2, vừa là ngày lễ Tình, vừa là 29 Tết.

Trước 75, miền Nam chúng ta không có lễ Tình – Saint-Valentin, miền Bắc lại càng... không có (chỉ có Saint “Cha” – Lenin!). Tôi nghĩ Saint Valentin được “du nhập” vào Việt Nam chắc chắn là phải sau cái gọi “là thời kỳ đổi... bình xanh (mà rượu thì vẫn... ‘đỏ’!)”. Có thể là bắt đầu từ giữa thập niên 90s? Hay đầu thế kỷ 21?

Ngày lễ Tình, dĩ nhiên, là ngày lễ của những người tình (tình nhân). Lễ này là lễ của tây – đầm. Mà Tây thì nổi tiếng là nịnh... đầm số một! Nên hôm qua đã có thằng đồng nghiệp hỏi tôi:

– Mà mua quà cho “ngày mai” chưa?

– Quà gì?

– Thì ngày mai là Saint Valentin.

– Rồi sao? Việt Nam tao không có lễ Tình Tây. Tụi tao chịu ảnh hưởng Tàu (1000 năm đô hộ)! Mà Tàu thì:

*“nhất nam viết ‘hữu’
thập nữ viết ‘vô’”.*

Không có mấy cái vụ “mất uy tín” này!

Nói thì nói vậy chứ, hầu như năm nào (trước đây cơ, lúc “tôi còn khờ khạo, ngu ngơ lắm / chỉ biết yêu thôi chả biết gì”), tôi cũng có “tí gì” để làm “bà xã hài lòng”, tránh sự nhàm chán: hoặc đi ăn tiệm (để khỏi rửa chén), hoặc một món quà nhỏ: cái bóp đựng tiền lẻ chẳng hạn (tiền chẵn để “người khác” giữ) hay cái chuông lắc (để khỏi “gọi thăm tên... tôi (khi nắng chiều nhạt ngoài sân)”: Xuống Ăn Cơm!), v.v. Nhưng thường nhất, là những câu thơ cóc nhảy (vừa “chữ viết không mất tiền mua”, vừa khỏi mất công “quà cũ soạn lại”), v.v. Không có cái chuyện mua hoa tặng vợ!

Nghe qua thì bạn cho tôi là tên nhà quê, “ma-sô” (viết theo bên nhà) nhưng tôi bảo đảm: 10 anh “Việt kiều” bên ni là 10 anh như tôi (Tôi nói về thế hệ chúng ta nhé, chứ đám trẻ trưởng thành bên này thì chúng là Tây rồi). Dường như đàn ông Việt Nam, tặng gì thì tặng, nhưng không có màn tặng hoa cho vợ (vợ nhé). Bởi vì trông nó “cải lương”, nó “cinéma”, nó “tây, tây” thế nào ấy. Lúc còn ở Việt Nam tôi chưa thấy ai tặng hoa cho vợ (ngay cả mấy ông đi học ở Tây về). Không có ông thầy nào, ông Bố nào dạy chúng ta “mua hoa tặng vợ” cả (bởi bản thân các ông ấy có làm đâu). Thứ nhất là hoa chỉ bán ở ngoài “chợ” (mà các ông thì bao nhiêu ông đi chợ?! Thứ nhì, đàn ông VN chỉ biết có mỗi một loài hoa –biết– nói thôi, chả nhẽ đi tặng... nàng hầu cho “áo lụa Hà Đông”?

Tây (Đằm) thì... “lạ” lắm! Khi yêu nhau, họ ra-rít, hôn-hít, họ tíu-tít, quăn-quýt, họ khúc-khích, nhúc-nhích (?), v.v. không ai bằng. Hôn chỗ vắng chưa đủ, xếp hàng lựa trái cây, đứng chờ lên phi cơ, ngồi ăn trong tiệm, đi khám bác sĩ, v.v. Cứ lâu lâu lại quay sang, “mi” một cái đăm đuôi, coi thiên hạ như “ne pas”, tự nhiên còn hơn người “Hà Lợi” ấy (ón nhất là đang ngồi ăn mà chồm tới tặng nhau một nụ nòng... nàh!)? Thế rồi, thoáng cái, một hôm, đi dưới trời gầm, bị “sét” đánh (với người khác). Là “thôi” (em đừng khóc nữa... làm gì)!

Quà phổ thông nhất của Tây cả lờ là “hoa”. Sinh nhật “đương sự”: hoa! Lễ Tình: hoa! Một năm tình cũ: hoa! Hai năm tình lận đận: hoa, v.v. Năm nào cũng “ta mang cho em vài đóa hồng”, cũng “hoa nào heo héo/thì hái bỏ đi”! Chẳng sáng tạo gì cả! Tặng hoa thì chỉ một tuần sau là hoa tàn. Nhưng tặng bóp, tặng chuông (không có dây nhé), tặng thơ,

tặng... bún bò Huế, côte de bœuf, v.v. dưới ánh bạch lạp lung linh, huyền ảo. Thì có “nghìn năm” cũng vẫn “chưa quên”, “vẫn nhớ y nguyên” (nói theo Phạm Duy)!

Tây tặng Đằm là thế. Thế Đằm tặng Tây thì sao? Tôi không biết. Có bao giờ được tặng đâu mà biết? (Mà có biết thì cũng chẳng ngu gì mà khai ra!). Tôi hỏi thằng đàn em 5 bó 4 que “thế má bây trẻ tặng mày cái gì”?

– Ô, thì hoặc chai dầu thơm! Hoặc cái chemise! Hoặc mời tao đi coi hát?

– Với ai?

– Thì với bà chứ với ai?

– Thế bà không có... em gái à?

– He he he. Mày nói đúng, để tao về nói với bà.

– Mày mà học lại với S. thì đừng mong được tăng lương nhé, con!

Sáng nay, qua radio, tôi được biết một ông chủ hãng, ở Nhật, kêu gọi các phụ nữ hãy ngưng tặng “Chocolat” cho đàn ông trong ngày lễ Tình Saint Valentin này (du nhập vào Nhật sau 1945). Bởi vì nó biểu lộ sự “phục tùng” của phái Nữ trước phái Nam. Khác với các quốc gia tây phương, ngày lễ Tình ở Nhật, đàn ông chỉ là người nhận quà. Nhật là một trong những quốc gia tiến bộ, văn minh nhất thế giới, nhưng không ngờ, phe “thủ cựu” vẫn còn nhiều. Trong ngày 14/2 người phụ nữ Nhật không chỉ tặng quà cho chồng, mà còn cho các đồng nghiệp, bạn bè, và mấy Sếp của mình! Để bày tỏ sự biết ơn (?) với cấp trên, tình đồng nghiệp, lòng mến thương bằng hữu. Như “hoa” của Tây, Chocolat là món quà thông dụng nhất của người phụ nữ Nhật. Có nhiều loại chocolat. Loại thể hiện cho Tình Yêu, loại cho Tình Bằng Hữu, cho tình Đồng Nghiệp, lạng quạng đưa lộn chocolat là bị kết án “xách nhiễu tình dục” như chơi!

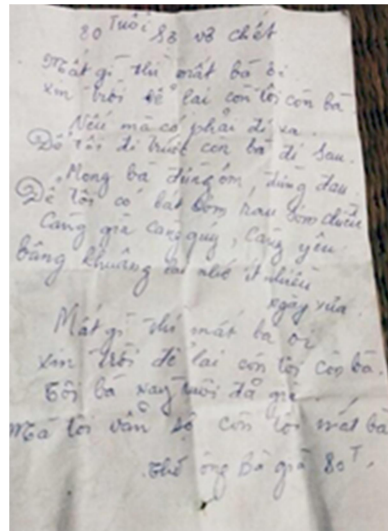
Tôi không biết mấy ông bên nhà tặng người yêu món quà gì trong ngày 14/2 năm nay? Hôm trước, một bản tin trên “mạng” cho biết, có nơi, mấy ông phải chờ đến 3h (sáng) để cắt tóc ăn Tết! Hôm nay là 29, ngày mai là 30. Thời khắc này, có lòng Việt Nam nào mà không rạo rức, nôn nao, dù ở tận đâu? Giờ này, những bộ quần áo mới đã được treo trong tủ, đa số những bộ lư đã được chùi bóng loáng, những bàn thờ đã đèn hoa trang trọng, những mâm lớn, nhỏ đã sẵn sàng cho Ngũ Quả: (mãng) Cầu – Dừa –(đu) Đủ – Xoài – Sung (mà có đưa mắc dịch thay bằng “Bom” (pomme), Vú (sữa), Dừa, Đủ, Xoài! Hay “Cầu – Sung – Dừa – Đủ – Quất”; Cầu – Quất – Dừa – Đủ – Bầu...!!!). Tết đứng trước sân rồi, bao nhiêu chuyện phải phụ Bó, tiếp Mẹ, thời giờ đâu mà đón rước lễ Tình, hú hí riêng một góc trời? Vài ngày nữa tha hồ đưa nhau du Xuân.

Mà bắt chước thiên hạ làm chi cho mệt? Các cụ ta ngày xưa chỉ cần ra sân:

*“trèo lên cây bưởi hái hoa,
bước xuống vườn cà ngắt nụ tím xuân”.*

Hay tặng nhau một cái áo mỏng mỏng nhẹ hều, một chiếc nhẫn rộng rộng, cho dễ “về nhà dỗi mẹ”? Thế mà cũng gắn bó mấy chục năm, đến tuổi gần đất, xa trời, con đàn, cháu đống.

Tại sao không “ta về ta tắm ao ta”, viết một vài câu cho người yêu dấu, như Cụ Ngô Bá Bùn (Bắc Ninh/VN) với bài thơ “80 tuổi sợ vợ chết”(2009)?

*“Mắt gì thì mắt bà ơi
Xin trời để lại còn tôi còn bà
Nếu mà có phải đi xa
Để tôi đi trước còn bà đi sau
Mong bà đừng ốm đừng đau
Để tôi có bát cơm rau sớm chiều
Càng già càng quý càng yêu
Bâng khuâng lại nhớ ít nhiều ngày xưa
Mắt gì thì mắt bà ơi
Xin trời để lại còn tôi còn bà
Tôi bà nay tuổi đã già
Mà tôi vẫn sợ còn tôi mất bà”.*

(tôi nghĩ là ông Cụ (hoặc một người khác) chép sai. Phải “Mà tôi vẫn sợ mất bà còn tôi” thì mới đúng vần điệu)

Mà đâu phải tặng quà trong ngày lễ Tình thì mới gọi là yêu?

Chả nhẽ một năm, chỉ yêu “người” có một ngày thôi à? Còn 364 ngày kia thì tặng cho...
con nào?

Bonne Saint Valentin
Chúc Mừng Năm Mới!
BP

*Nguồn: Internet eMail by **bp** chuyển*

Đăng ngày thứ Bảy, February 14, 2026
tkd, Khoá 10A—72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH